

Publicerad 2009-05-26 13:33 av -Ulla Tilemo-

Av **arten sensitiva**

Sinnena utvecklades kraftigt.

Måste alltid förstå. Måste alltid hjälpa.

Världen gick inte att begripa.

Lillebror kunde inte kommunicera.

Det måste väl gå

En liten storasyter fann på råd.

Men pappan rådde hon inte på.

Han höll om sig.

Hans känslor fick hon aldrig märka.

Eller förstå varför.

Inte heller varför en äldre släkting var stygg.

Varför hon aldrig kände sig lika bra som de

övriga barnen i den omgivningen.

Mamman behövde läsas av för att pareras.

I sitt olyckliga tillstånd var hon som en spänd
fiolsträng.

Av det mådde den lilla sensitivan inte bra.

Jordmånen var inte den bästa även om solen
sken ibland.

Alltid alltid fel på just henne

Tidigt i livet upptäckte hon hur det var.

Det följde henne ända tills hon träffade sin
stora kärlek. Och dög för att hon just var sig själv.

Tiden har nu gått och ensamhet verkar vara det som
återstår.

Arten sensitiva mår inte väl av att aldrig bli sedd.

Må så vara att växten är "rar" och inte så lätt
att upptäcka.

Det betyder inte att den strävar efter ett liv
i totalt mörker och osynlighet.

Det har blivit följden men är inget mål i sig.

Denna sensitiva har efter lång tids vanskötsel
nu satt ett par ynka små knoppar.

Om de slår ut vet ingen än.

De behöver mycket sol och gynnsam jordmån.

Och gott om tid och tålamod.

Men då kan det hända att det kommer
en solitär blomma av sällan skådat slag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren -Ulla Tilemo- med Poeter.se id #17193 innehar upphovsrätten